

Actiunea Catolica Romana

Roma

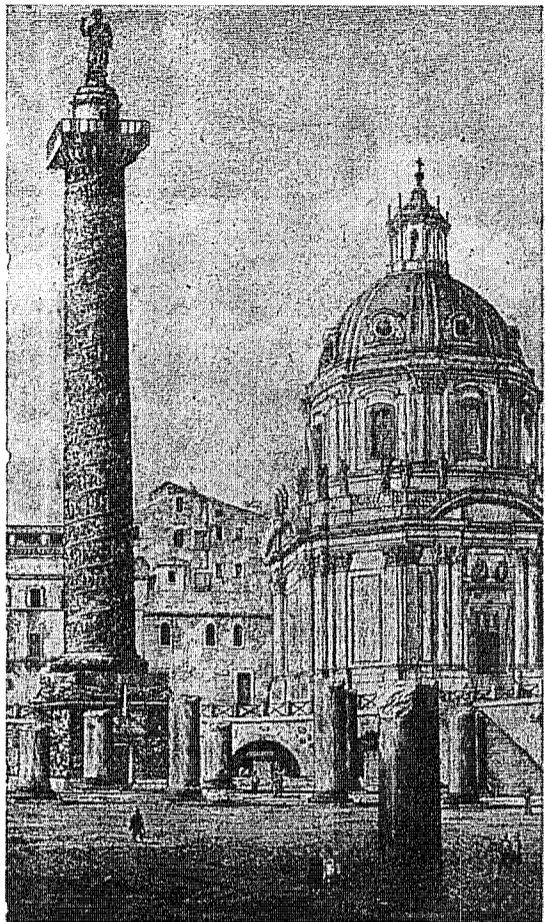
Fondator: Dr. Constantin Dragan

No. 6-7 Aprilie-Mai 1956

UN EROU ROMAN DIN RENASTEREA ITALIANA

Fericitul Ieremia Românul (Valahul) 1556 - 1625

Patru sute de ani dala nasterea sa

ROMA - FORUL LUI TRAIAN. Coloana Impăratului Traian. Lângă ea Biserica Sfântului Nume al Mariei ridicată în amintirea victoriei lumii creștine asupra turcilor păgâni ce ajunseseră la zidurile Vienei (1683).

Descoperirea celei dintâi bibliografii ce s'a scris despre Geremia di Valacchia, acum 35 ani, a fost un eveniment deosebit de important pentru noi, românii. Nicolae Iorga a făcut în acest sens o emoționantă comunicare la Academia Română. Si totuși câți dintre noi știu că am avut un sfânt, din neamul nostru, despre care s'au scris în Italia multe cărți, s'au făcut tablouri și sculpturi și care a dat o profundă strălucire numelui românesc, strălucirea eroică a sfințeniei.

Apariția lui pe orizontul veacului al 16-lea poate fi considerată un miracol.

Acest Ion al lui Stoica Costin și al Margaretei Bărbat, născut la Sân Petru în anul 1556 în Moldova, răsare ca cea mai frumoasă și mai rară floare a pământului românesc; pentru că răsare din solul țării, dar înfloreste cu mireme cerești pe plaiurile nemuririi.

El n'a învățat carte, scrisoare n'a scris. În școala de acasă simplă, patriarhală, stă toată educația pe care a avut-o Ionel al lui Stoica Costin. Dela buna sa maicuță, mărgăritar de mare pret, învață a iubi pe Dumnezeu și pe cei lipsiți, iar dragostea pentru natură o învață dela înțeleptul său tată, care îl trimite la câmp să pască oile și vacile, și când îl întreabă copilășul, îi răspunde, cum îl taie capul, la toate întrebările, ce i le face, despre cer, despre pământ, despre

Fra Ieremia.

mări și despre țări.

Si totuși când ajunge la vârsta adolescenței, când se formează personalitatea, el nu umblă, ca alți mulți după șurdălniciile tinereții neluminate — sau prea luminate — ci își înalta gândul la Dumnezeu, bate calea bisericii, cum l'au învățat părinții, într'un cuvânt încă de copil dovedește o dragoste mare față de tot ceace este sfânt și perfecțiune spirituală, dar mai presus de toate are grijă mare și frică de unicul lucru necesar în lumea aceasta trecătoare, adică de mântuirea sufletului său.

Dorul arzător de perfecțiune și de mântuire a sufletului l'a împins, în primăvara anului 1579, să-și părăsească părinții, fără să-și ia rămas bun dela ei, și să plece la întâmplare în Italia, țara veșnicei primăveri, precum îi povestise de atâtea ori tatăl său; o țară populată de oameni buni și de mânăstiri unde cine vrea își poate salva sufletul.

Nu se cunoaște decât în parte parcursul drumului ce l'a făcut și lipsurile îndurate, dar a ajuns prin Ragusa, la Bari și de acolo la Napoli, la mânăstirea Capucinelor "Della Immacolata Concezione". Acolo a cerut Superiorului local să fie primit ca frate spre a-și mântui sufletul. Acesta auzind de unde vine, și cu ce gând îl îmbrățișează și-l primește. Aci petrece 45 de ani.

În curând el se distinge prin hărnicie, devotament și toate virtuțile. Mai mult, el face minuni, prorocii, vindecări miraculoase. Faima sfințeniei lui umple nu numai tot orașul, ci tot regatul napolitan, și ajunge sfetnicul și ajutorul lumii din popor și al elitei: prinți, prințese și înaltă boierie.

Moare în primăvara anului 1625, și atâtea lume se adună la înmormân-

tare, și atâtea minunate vindecări se fac lângă sicriul lui, că nici o forță omenească nu poate deslipi multimea de lângă catafalc iar înmormântarea trebuie să întârzie peste termenul prescris.

În același an se pornește procesul de canonizare. Ajunge a fi declarat "fericit" (Beatus). Procesul continuă mai multe decenii, dar la un moment dat se oprește, nu știm din ce cauză. Ed a fost reluat numai de puțini ani de Părinții Capucini din Roma, mai ales decând au fost descoperite la Napoli osemintele sfinte ale Fericitului și aduse la Roma, în Capela din Via Sicilia, unde zac sub o lespede frumoasă de marmoră, așteptând gloria canonizării.

Cum spream, nu ne-a rămas nici o scriere a lui. El a fost mare în fapte și binefaceri, dar nu în vorbe. Există o literatură întreaga asupra acestui fericit Român din Epoca Renașterii. Numele lui e cunoscut în toată lumea catolică. Cea dintâi monografie a vieții lui apare la Napoli în 1670. Această carte a rămas necunoscută la noi până la 1915, când G. Sion a găsit în Roma un exemplar. (Un exemplar se află la Cluj și alul la Academia Română). Alte 6 hagiografii ale fericitului se găsesc în mâna călugărilor Capucini din Italia și una din 1761, este necunoscută la noi. E o carte splendidă. Evenimentul apariției ei este proslăvit în versuri în limba greacă, ebraică și chiar chinezească.

În Madrid deasemenea este tipărită o carte în care e pomenit. Câte altele nu vor mai fi! Si totuși el e foarte puțin cunoscut în mijlocul neamului său...

E cea mai luminoasă — pe plan spiritual — figură din veacul al XV-lea a istoriei românești; în ea s'a trezit latinitatea și dorul după Italia străbună, înaintea tuturor latinistilor și a tuturor cercetătorilor pământului italic.

IEREMIA ROMANUL (chemat și Valahul) prin eroismul vieții creștinești, dusă la perfecțiune în trăirea ei, a dat dovadă lumii, căută forță morală a sădit Dumnezeu în sufletul acestui popor latin din Carpații Daciei, care e chemat și menit la un mare viitor în viața popoarelor din Răsăritul Europei.

Alături de Românii mari ai Renașterii, ca Stefan cel Mare și Mihail Viteazul, ca Regele Matei Corvin, țărănul Ion Stoica Costin, ajuns Fericitul Ieremia Românul, străluceste deasupra României cu aureola cercescă a sfințeniei.

Reamintind azi cei 400 de ani dela nasterea sa, să ne rugăm Domnului ca să grabească canonizarea lui, să-l invocăm pentru unirea bisericii și să-i cerem binecuvântarea asupra neamului românesc așazi sub jug străin.

SERGIU MARIAN

Amiral UMBERTO MONICO

Basarabia va continua sa fie trambulina ruseasca spre Mediterana ?

În interesantul său studiu istoric, etnografic și economic asupra Basarabiei publicat la Paris în 1926, Antony Babel scria:

«După ce Finlanda, Statele Baltice și Polonia au restrâns la minimum accesul Rusiei la Marea Baltică, problema Mării Negre a devenit pentru ea de excepțională importanță. Ceea ce sovieticii văd în Basarabia este un teritoriu care le-ar permite să se apropie de Constantinopol și de Strâmtoarea (pe care ei continuă să le considere ca pe un fel de ușă a casei lor) și care, în plus, le-ar permite controlul asupra Gurilor Dunării. Iată adevărata semnificație a poziției lor în chestiunea Basarabiei, unde — ca în multe alte cazuri — scopurile și metodele imperialismului sovietic apar identice cu acelea ale imperialismului țarist».

Exact, până la primul război mondial, și faptul este confirmat de opera tenace și sălbatecă de desnaționalizare săvârșită de ruși în Basarabia în secolul trecut.

Aspirația lor seculară a fost — încă din epoca lui Petru cel Mare — și continuă să fie, libera ieșire la mările calde (sau totdeauna libere de ghiață). Dar toate încercările lor pentru realizarea acestui vis secular au fost totdeauna frustrate fiindcă ieșirile la marea liberă, atât de necesare potențării și integrării valorizării a imensului și bogatului teritriu rusec au fost tăiate de către armatele scandinavo-poloneze, apoi de către cele ale turcilor și ale aliaților lor, de armatele japoneze și în sfârșit de intransigentul «veto» al Imperiului Britanic, dintre toate Puterile poate cel mai interesat și cel mai hotărât să împiedece — direct sau indirect — orice realizare, fie chiar și numai parțială, a programului lui Petru cel Mare, de atunci tentată și retentată cu încăpățănare de Rusia țaristă de ieri, așa cum — cu acele metode — este tentată de Rusia bolșevică de astăzi. Dintre toa-

te căile încercate, cea mai actuală (fincă e cea mai scurtă și cea mai avantajoasă) est aceea care poate să ducă la Mediterană. Si poate că și pentru a scurta la maximum mica distanță care o separă de mult dorita ieșire la această mare liberă Rusia s'a întors în Basarabia, și cu mai multă convingere decât în secolul trecut, a reluat implacabila operă de slavizare a acestei provincii. Această nefericită și vastă regiune dintre Petru și Nistru, face parte din regiunea moldovencăscă cu care din punct de vedere geografic are caractere identice — sau aproape identice — chiar și dacă profilul ei este mai puțin elevat, mai ales în zona din Sud, care este un șes cât se poate de bogat. De Basarabia și de excepționala ei importanță geografică pe drumul către Mediterană — mai mult chiar decât pentru importanța ei agricolă, care astăzi nu poate fi neglijată — Rusia și-a dat într'adevăr seama numai după prima ei anexare (1812). Dar numai după moartea țarului Alexandru I ea a început o tenace operă de integrală absorbire, care (întreruptă în scurta perioadă a «unirii sale incondiționate cu România Mare», adică din Noemvrie 1918 și până la începutul celui de al doilea conflict mondial) a fost acum reluată în mod radical.

Rusia a susținut totdeauna ideea unei Basarabii bine deosebită de Moldova, chiar și dacă unii dintre marii săi istorici (ca Milincov) o definesc «Moldova Rusească».

Este un fapt că însuși numele și își are origină de la principatul Munteniei, fundat în secolul XIII de către gloriosul voevod Basarab; datorită acestei origini polonezii i-i numeau «basarabeni» pe românii care încă de atunci constituiau majoritatea populației. Succesivele cuceriri teritoriale ale Voievodului întindeau stăpânirile sale până la gurile Dunării, unde Turcii — pentru a-i opri înaintarea victorioasă — transferaseră nu-

meroase colonii de Tătari din Crimeia. Dar între timp se născuse un alt Principat românesc: Moldova, care în secolul XIV punea stăpânire pe regiunile Nistrului, unde se aflau numeroase colonii de români stabiliți în acele părți (cum o dovedește toponomastica satelor lor foarte vechi din acea zonă). Vastele concesiuni făcute boerilor de voevozii Moldovei încurajară emigratiunea românească care în scurt timp îmbunătăți producția agricolă a regiunii și constituî o linie sigură de apărare împotriva incursiunilor tătărești. Intreg teritoriul acesta, în secolul XVII, constituî Basarabia, în majoritate locuită (mai ales în zonele rurale) de români. Rușii s'au găsit totdeauna într'o minoritate cu totul neglijabilă, concentrată într'un grup de sate în regiunea Hotinului (minoritate care nu era cumpusă din ruși puri, ci din «pseudo ruși», adică din ucrainenii și rușii). La începutul veacului XIX — când dominația turcească este înlocuită cu cea rusească — Tarul Alexandru I conservă caracterul românesc al administrației întărită cu o constituție (1818). Dar după moartea sa Basarabia este rapid transformată într'o simplă provincie rusă, cu guvernatori militari ruși, cu funcționari, limbă oficială, statute și codice rusești.

La naștere și înfloreste un arzător irentism românesc, cu primele reacțiuni, cu primele protestări și agitații ale tinerețului intelectual care frecventează Universitatea Românească de la Iași și se inapoiază în Basarabia cu licența în buzunar și cu un arzător naționalism în suflet.

După înfrângerea rusească în Extremul Orient și agitațiile Dumelor focarele de revoltă devin din ce în ce mai numeroase și mai active. Apar primele reviste naționaliste. Incep primele mișcări pentru obținerea reformelor, a autonomiilor, a trans-

(continuă în pagina II-a)

Veniră mii și mii de credincioși...

(desen de Dragutescu)

Basarabia va continua sa fie trambulina rusească spre Mediterana?

(continuare din pagina 1-a)

formărilor politice. Primul război mondial alimentează speranțele românilor din Basarabia.

În Decembrie 1917 este proclamată Republica Federală a Moldovei. În Ianuarie 1918 este proclamată Republica Independentă a Moldovei. În Noembrie 1918, are loc o a treia și definitivă proclamare: «unirea incondiționată a Basarabiei cu România Mare»; unire pe care Rusia n-o recunoaște și deoaarece între Nistru și Bug — în teritoriu rusesc — trăsc 400 mii de Moldoveni, guvernul de la Moscova creiază, în August 1924, «Republica Sovietică Moldovenească» compusă din departamentele Ribnița, Dubosary, Tiraspol, Ananievo. Dar în 1939 izbucnește al doilea război mondial și în urma Dictatului de la Viena, care prevedea cedarea unei părți din Transilvania, a unei părți din Bucovina, a Sudului Debrogei și a Basarabiei, rușii ocupă din nou teritoriul cuprins între Prut și Nistru. Iar opera de desnaționalizare — interuptă în 1917 — reia cu mai mare rapiditate și intensitate decât înainte.

Intr'un scurt dar foarte interesant studiu etnografic asupra Basarabiei, profesorul R. Ricardi de la Universitatea din Roma (Septembrie 1917) împărțea această mare regiune în trei zone: «Septentrională (unde slavii, în 1927, erau numeroși; una Meridională cu populație în prevalență românească; și o a treia zonă mai vastă și mai importantă, în centru, locuită de români în massă compactă.

În 1925 — afirmă Domnia sa — populația totală a Basarabiei se ridică la 2.957.000 unități (densitate 66,6 pe Km.), dintre care — aproximativ — 1.800.000 români, 280.000 ucrainieni-ruteni 270.000 evrei, 135.000 bulgari, 70.000 germani, 75.000 gaguzi, 50.000 ruși, 100.000 polonezi, țigani, greci, etc. Deci 70% din populație era formată din Români (Moldoveni) care vorbeau românește și aveau caracteristici etnografice absolut românești și ale căror locuințe (în ce privește arhitectura și mobilierul) erau identice cu acelea din Moldova.

Si acum? Ce s'a întâmplat în Basarabia în acești unsprezece ani de teribilă ocupație sovietică?

Din nenorocire ne-o putem închipui fără mare greutate!

Poate că astăzi Basarabia nu mai este desnaționalizată cu scopul din veacul trecut care era acela de a scurta distanțele către Strâmători.

Astăzi, cu coroana statelor satelite la hotarele sale sud-occidentale, Rusia are marea la ușa casei, sau quasi, și nu mai are nevoie de trambulina basarabească. Între Ungaria, România, Bulgaria și Marea Adriatică, nu mai este decât Jugoslavia; sau — mai spre Sud, pentru a ajunge la Marea Ionică — se găsc Jugoslavia și «trovarășa» Albania, care e stăpână, pe canalul Otranto. Iată pentru ce — după modesta mea părere — Rusia are astăzi Mediterana la ușa casei. Ca să ajungă acolo, că să-și

adape caii cazacilor la Adriatică și de acolo la fântâna din piața Sfântului Petru, ca să dispnă liber de Mediterana, are nevoie numai de consimțământul «prieteniei» Jugoslavia; ceace explică — poate — atitudinea luată în ultimul timp de Cremlin față de Belgrad, după moartea lui Stalin...

Astfel — și istoria ne învață de veacuri — geografia a sfârșit încă odată să condiționeze politica.

Aceasta nu înseamnă că Basarabia — și împreună cu ea Dobrogea — și-ar pierde enormă importanță pe care o au pentru Rusia, nu numai din punct de vedere agricol și din cauza fericii lor așezări pe tărmlurile Mării Negre, ci mai ales fiindcă pământul lor este traversat de Gurile Dunării, formidabilă linie de pătrundere și de comunicații către și dinspre centrul Europei și al căror control Rusia nu va fi dispnsă să-l cedeze ușor nimănui, în ziua răfnelii.

Cunoscând drasticele sisteme ale Moscovei în ce privește administrația țărilor invadate în care transmigrățiunea populațiilor este impusă și obținută în largă măsură pretutindeni unde a reușit să ajungă, e ușor de închipuit că Basarabia de astăzi nu mai este cea de ieri, și că această regiune este amenințată să devie pentru totdeauna o provincie rusească, chiar din punct de vedere etnografic. Dacă încă n'a devenit!

Amiral U. MONICO

Catedrala Curtea de Argeș

RADU FLORESCU

fost ministru plenipotentiar

Misiunea Bisericii ortodoxe Române

Dintre toate țările ocupate de Rusia, România este singura care ar putea să constituie o punte de înțelegere și de unire între Orientul slav și Occidentul european.

Pentru a îndeplini o asemenea misiune poporul român și conducătorii lui trebuie să fie conștienți de importanța tradiției lor, de autenticitatea gândirii, simțirii și acțiunii românești și să nu-și înărăneze identitatea morală și spirituală, lăsându-se să se piardă în oceanul nivelator al mentalității slave.

Rusia însăși nu-și va putea recăpata prestigiul de centru de civilizație decât în măsura în care-și va regăsi legătura cu Occidentul.

Această legătură nu poate fi alta decât aceea a unei reintegrări în cadrul gândirii occidentale.

A trecut vremea trăirilor în termeni de răsunare și de intoleranță națională. Era în care trăim trebuie să fie aceea a creerii unor zone de colaborare și de bună înțelegere pretutindeni unde elementele cu tradiții comune pot fi fuse la contribuție. Aceste zone de înțelegere pot fi ușor create pe baza doctrinei de înfrățire omenească poruncită de însăși religia creștină potrivnică materialismului marxist și sistemelor lui de suprimare a libertății de conștiință a omului.

Evoluția istoriei în cuprinsul lumii occidentale își încheie ciclul juvenil și se îndreaptă către înțelegerea unei etice sociale de natură religioasă integrată în structura socială și politică a națiunilor.

Etica socială a comunismului, oricât de subredă și de lipsită de suport teologic ar fi ea, nu face decât să confirme necesitatea unei directive de ordin religios, în sensul literal al Cuvântului care înseamnă legământ de solidaritate socială.

În primul rând noțiunile de Religie și de Biserică trebuie revizuite. Cuvântul Biserică și-a păstrat numai sensul restrictiv de lăcaș de rugăciune, pierzându-și semnificația de colectivitate a credincioșilor. «Ecclesia» este cuvântul grecesc care desemnează această colectivitate inezestrată cu un legământ organic de credință și de acțiune.

Comunismul răspunde oarecum definiției religioase rusești sobornicești, cu diferența că structura lui organică este lipsită de orice sprijin filosofic sau juridic. Dialectica lui Marx, ca panaceu social, nu îmbră-

tisează un câmp mai vast decât acela al lui «Christian Science», care consideră societatea în sensul universal al credinței creștine.

În spațiul lumii creștine este loc pentru toate diversitățile de gândire și de acțiune care colaborează la constituirea finală a societății creștine. În acest sens putem spune că după cum Marx a pus în evidență o lacună a orânduirii economice capitaliste — aceea a stîrbirii drepturilor salariațului — «Christian Science» a evidențiat o altă lacună: aceea a credinței în atotputernicia științei medicale, neglijând factorul personal și divin care intervin în orice însănătoșire organică. Lacuna relevată de Marx nu merge mai departe decât concepția Sfântului Pavel, care susținea că «cine nu lucrează nu are drept să mănânce».

În România a existat în toate timpurile un teren propice pentru gândirea și acțiunea religioasă, dovadă vechimea convertirii românilor la creștinism. Românul intră în istorie ca drept credincios și în cursul vremurilor rămâne neclintit în credința sa. Dacă ritualul oriental s'a identificat la Români cu însuși continutul abstract al religiei, aceasta e o mărturie a fermității legământului religios menținut în cursul veacurilor. Terenul religios însăși a început să se pierdă în cursul secolului XIX. În România a existat în toate timpurile un teren propice pentru gândirea și acțiunea religioasă, dovadă vechimea convertirii românilor la creștinism. Românul intră în istorie ca drept credincios și în cursul vremurilor rămâne neclintit în credința sa. Dacă ritualul oriental s'a identificat la Români cu însuși continutul abstract al religiei, aceasta e o mărturie a fermității legământului religios menținut în cursul veacurilor. Terenul religios însăși a început să se pierdă în cursul secolului XIX. În România a existat în toate timpurile un teren propice pentru gândirea și acțiunea religioasă, dovadă vechimea convertirii românilor la creștinism. Românul intră în istorie ca drept credincios și în cursul vremurilor rămâne neclintit în credința sa. Dacă ritualul oriental s'a identificat la Români cu însuși continutul abstract al religiei, aceasta e o mărturie a fermității legământului religios menținut în cursul veacurilor.

Faptul că Națiunea Română este profund — putem spune, structural — creștină a indus guvernul de la Moscova să caute să se servească de biserică pentru a-și spori influența. Se pare că planul Moscovei ar fi introducerea limbei slave în Biserică românească și instruirea preoților după canoanele instituțiilor de stat de la Moscova. Scopul acestei inovații ar fi să transforme Biserica într'un instrument politic de desnaționalizare.

Pentru ruși există două alternative, egal de avantajoase: sau reușesc să astragă Biserica în sfera de influență a Rusiei, punând-o în serviciul comunismului panslav, sau despart pe românii iubitori de neam de o biserică ce nu mai are nimic în comun cu tradiția de autonomie națională.

Există, apoi, și o a treia posibilitate, care poate fi rezultanta acestei tendințe moscovite: relegarea Bisericii în catacombe — une a găsit adăpost și alteori în cursul istoriei. Această trăire clandestină, care ar interioriza religia în adăncurile conștiinței poporului român, ar putea ușor să dea naștere dorinței de integrare în Biserica universală. Rămâne de văzut dacă poporul rus n'ar putea alege — la rândul său — calea unei interiorizări religioase, ca rezultat al siluirii conștiințelor de către o ideologie materialistă străină de orice conținut spiritual. Biserica romano-catolică, care veghează pentru apărarea primatului spiritual și al demnității omului — purtător al acestui primat — nu greșește când se roagă și pentru convertirea finală a întregului popor rus.

miscellanea

Sestert delat TRAIAN

Acum două luni ziarele publicau stirea — și lumea normală o primea cu stupeoare și indignare — că pe străzile orașelor românești se expun cadavre de oameni politici executați fără judecată.

Regimul comunist de la București se bucură astăzi de o popularitate asemănătoare celeia de care s'a bucurat un defunct suveran al României, care, cu câteva luni înainte de a abdică, și el se juca cu morții pe străzile orașelor.

Sperăm că istoria se va repeta și că acesta va fi cântecul lebedei pentru actualul sinistru regim.

Ziarul «Il Tempo» de la Roma publică în data 26 Aprilie un articol semnlat de Dl. Franco Trandafilo care conține declarațiile unui italian, D. Ernesto Zara, de curând sosit din România, asupra noului val de teroare care bătue în Tara noastră.

«Da, am văzut cu ochii mei cadavrele pe străzile Bucureștilor. Era pe la sfârșitul lui Noemvrie. Intr'o dimineață, trecând prin preajma Abatorului, am văzut un grup de persoane care inconjurau pe trotuar doi oameni cu fața întoarsă spre pământ: aveau o pată de sânge încheșat la ceafă și-i păzea un milițian care spunea lumii îngrozite și mute, împietrită în fața aceluși spectacol, mereu aceleaș cuvinte ca și cum ar fi fost o placă de gramofon: «Banditi».

Aceleaș spectacol se putea contempla în zibele următoare pe alte străzi, nu numai în Capitala României, ci chiar în multe orașe din provincie. Explicația oficială, recitată mecanic de milițienii de gardă lângă cadavre, era: «Bandiți împușcați în timp ce furau prin magazine».

«Victimele — a afirmat Dl. Zara — erau absolut de nerecunoscut. Nici chiar după îmbrăcăminte nu se putea imagina originea sau condiția lor socială — funcționari, țărani, muncitori? — fiindcă în România de astăzi toți sunt în sărăcie».

Acest spectacol de teroare învață pe cetățeni că numai tăcerea absolută și supunerea cea mai oarbă evită celorlalți — tuturor — tragicul sfârșit al acestor necunoscuți.

Scopul macabrei expoziții este de a intimida populația și de a-i scoate din cap eventualii greșeri pe care i-ar putea avea; a-i aminti că regimul are multă familiaritate cu sângele și că

orice încercare de revoltă ar fi înecat în sânge, fie că ar fi vorba de unul, de o sută ori de toți românii care ar tenta periculoasa aventură?»

Ne întrebăm dacă ONU, care a primit în concertul popoarelor pentru care respectul pentru viața și libertatea umană este sacru, pe această sângeroasă Republică Populară, este la curent cu noul gen de «spectacole pentru mulțimi», și în caz afirmativ, ce gândește despre ele? Noi nu putem să nu ne amintim că reprezentații Republicii Populare Românești, de curând primită în sânul Națiunilor Unite, sunt rezizorii și responsabilii acestor spectacole.

«Victoria Dacia» (revers)

În vreme ce Puterile Occidentale sporesc inutil întâlnirile politice pentru a studia problema insidioasei coexistențe preconizată de Rusia comunistă, iar aceasta, prin sateliții ei, încearcă să distrugă rezistența morală a refugiaților, manifestația română care a avut loc la Freiburg între 5 și 10 Mai, cu ocazia celei de a șaptea aniversare a fundării Bibliotecii Românești din acel oraș a fost un răspuns meritat și un act de solidaritate menit să infirmeze orice tentativă de minare a blocului exilului.

Această manifestație s'a desfășurat într'un spirit de neobișnuit entuziasm cu participarea și adeziunea a sute de Români din întreaga Europă Occidentală și de germani din localitate

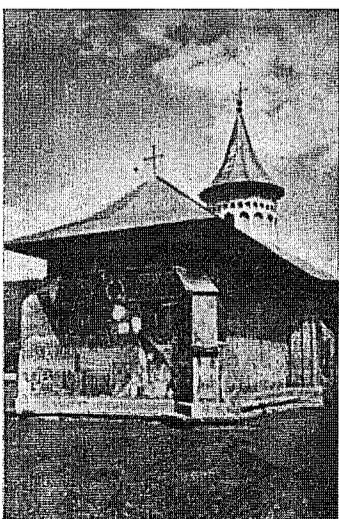
Alături de Principele Nicolae, de soția sa și de membrii familiei Hohenzollern, care au urmărit cu viu interes toate momentele Festivalului au fost prezente autoritățile germane locale, personalități și reprezentanți ai presei și ai asociațiilor culturale.

Bogatul program, preparat de neobositul profesor V. Mihailescu și de colaboratorii săi, s'a deschis cu slujba religioasă și cu impresionanta procesiune pascală de miezul nopții, care a dovedit străinilor atașamentul poporului român față de tradiții și de credință.

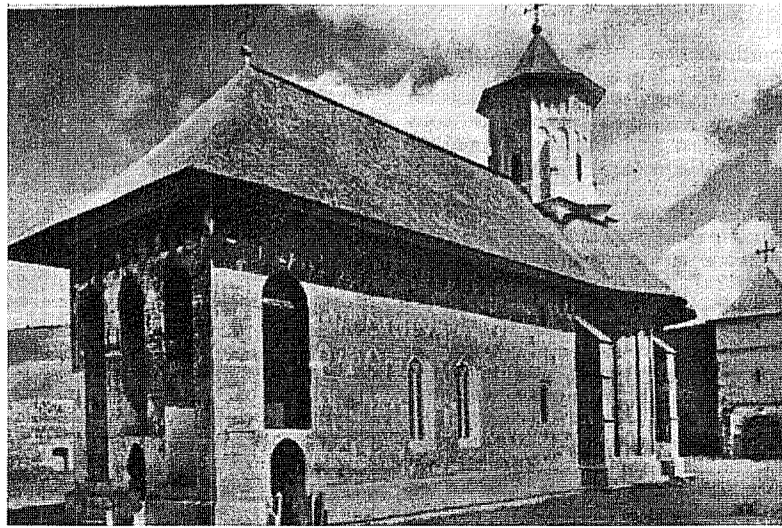
În zilele următoare iluștri profesori și personalități au ținut conferințe și importante discuții asupra temelor de actualitate. Expoziția de artă și de industrie manuală românească, bine organizată, a atras în continuare publicul. Mai ales corul de la Paris și concertele de folklor musical românesc au suscitat în rândurile ascultătorilor, chiar și a celor străini — momente de cald entuziasm.

N'a lipsit participarea valorosului nostru compozitor, maestrul Nello Manzatti, care, cu stilul său bine cunoscut a interpretat — călduros aplaudat — câteva romanțe din opera proprie.

«Săptămâna Românească», încheiată cu sărbătoarea independenței românești de la 10 Mai, a avut un amplu succes, reușind să trezească în sufletele exilaților români emoții de neuitat și motive pentru continuarea luptei de independență a Țării lor.

Mănăstirea Voroneț

Mănăstirea Moldovița